

Швед З.В.

*д.філос.н., доцент кафедри релігієзнавства
Київського національного університету імені Тараса Шевченка*

ГАРАНТІЇ ДІЄВОСТІ АНТИКОРУПЦІЙНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

Анотація. В статті розглянуто питання політики держави у зв'язку з запровадженням міжнародного досвіду у антикорупційній діяльності. Доведено, що врахування динаміки поглиблення міжнародної співпраці у даному напрямку дозволило пришвидшити процес поширення цінностей громадянського суспільства України. Водночас, діяльність люстраційних механізмів має забезпечити сталий розвиток держави у її позитивних зрушеннях у розбудові демократичних інститутів.

Ключові слова: громадянське суспільство, демократія, антикорупційне законодавство, правова держава, міжнародні договори.

Сучасний стан динаміки соціальних процесів в Україні засвідчує необхідність запровадження (імплементатії) відповідної нормативно-правової бази, що забезпечуватиме розвиток країни за моделлю найбільш розвинутих правових держав світу. Ознакою відповідності правової дійсності до вимог актуального часу, в якому інтегрований глобальний ринок вимагає захисту прав суб'єктів учасників економічної взаємодії, є орієнтація на охорону прав і свобод громадян, які гарантовані міжнародними правовими документами та національним законодавством.

Дієвість права безпосередньо пов'язана з вимогою його несуперечливого характеру у правових гарантіях. Провідну роль тут відіграватиме факт «рівності застосування» права в усіх сферах суспільного життя, тому особливо важливим у даному контексті постає питання громадянських прав, що закріплені у Конституції України і повинні забезпечуватися діяльністю органів державної влади. Але нажал, феномен корупції, що поширений у світі знайшов свій вираз і в українській дійсності незважаючи на той факт, що наша держава формально долучилася до світового процесу боротьби з цим негативним соціальним явищем. У даній статті ми проаналізуємо документи міжнародного антикорупційного права на предмет їх змісту та основних форм їх вияву в політико-правовій системі України. Окреме місце займатиме компаративний аналіз міжнародних актів Цивільної конвенції про боротьбу з корупцією (підписана від імені України 04. 11. 1999 в м. Страсбурзі та ратифікована згідно з Законом України від 16. 03. 2005 № 2476 — IV) та Кримінальної

конвенції про боротьбу з корупцією (підписана від імені України 27. 01. 1999 в м. Страсбурзі та ратифікована згідно з Законом України від 18. 10. 2006 № 252 — V).

Достатньо системно акти антикорупційного законодавства представлені на урядовому порталі, самим завданням якого є надання максимальної публічності висвітленню діяльності законодавця у відповідній сфері. Перелік цих актів наводиться у списку використаної літератури станом на 1 січня 2015 року.

Міжнародні акти, як-от Конвенція ООН проти корупції, Кримінальна та Цивільна конвенції про боротьбу з корупцією, а також Модельний кодекс поведінки державних службовців країн Ради Європи, становлять фундамент міжнародного права у питаннях протидії та запобігання корупції, що стала однією з найзагрозливіших форм для стабільного існування демократичних інститутів та системи відповідних цінностей фундованих принципом верховенства права.

Самостійним джерелом антикорупційного законодавства, але системно та функціонально пов'язаним з міжнародним правом є національне законодавство, що включає у себе Закони України «Про засади запобігання і протидії корупції» (від 07.04.2011 № 3206-V), «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення» (від 07.04.2004 № 3207-VI), «Про правила етичної поведінки» (від 17.05.2012 № 4722- VI), Укази Президента України (їх номінація наведена у списку літератури), Постанови Кабінету Міністрів України (перелік подано в списку літератури), Розпорядження Кабінету Міністрів України та Накази міністерств і відомств (конкретизовано у списку літератури). Водночас наведені нормативно-правові акти міжнародного та національного законодавства не вичерпують собою всю систему антикорупційної діяльності держави, а лише конкретизує її відповідними, фіксованими формами.

Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції є, за нашим переконанням, першою, у системі антикорупційного законодавства, адже саме в ній, на рівні формальних визначень, подані та розкриті змісти основних термінів (ст.2), сфера застосування Конвенції (ст.3), заходи запобігання корупції у приватній та публічній сферах (Глава II,

ст.5-14), основні напрямки боротьби з корупцією (Глава III, ст.15-42), особливості міжнародного співробітництва та взаємної правової допомоги у протидії корупції (Глава IV, ст.43-50), заходи щодо повернення активів (Глава V), а також способи технічної допомоги й форми обміну інформацією у зв'язку з запобіганням та боротьбою з корупцією (Глава VI), механізми здійснення статей Конвенції Державами-учасницями (Глава VII). Заключні положення Глави VIII акцентують увагу на процедурі підписання, ратифікації, прийняття, затвердження, набуття чинності, зміни, приєднання до Конвенції починаючи з 11 грудня 2003 року. Сама ж Конвенція ООН проти корупції набула чинності 31 жовтня 2003 року.

З огляду на виокремленні завдання нашого дослідження, вважаємо за доцільне більш детально зупинитися на питаннях, пов'язаних з проблемою подолання корупції в системі кримінального та кримінально-процесуального права. У Конвенції ООН проти корупції йому відведено належне місце, адже положення цього міжнародного правового документу акцентують увагу саме на практиці запобігання корупції за допомогою правових інструментів та адміністративних заходів, спеціально зорієнтованих на реалізацію принципів національних правових систем. У цьому зв'язку особливе місце у процесі посилення ролі міжнародної співпраці у боротьбі з корупцією займають спільні стратегії, програми та проекти, спрямовані на запобігання корупції.

Принагідно зазначимо, що вітчизняна історія становлення антикорупційних структур розпочалась задовго до ратифікації Конвенції ООН, а саме в 1993 році. Новітня історія державобудування була позначена створенням Тимчасової депутатської комісії з питань боротьби з організованою злочинністю, корупцією та хабарництвом. Її було утворено згідно з Постановою Верховної Ради України № 2894-XII від 19 грудня 1992 року. Дана постанова уповноважила Тимчасову депутатську комісію «визначити із свого складу слідчу депутатську групу для перевірки виконання законів у системі правоохоронних органів і судах з питань обґрунтування припинення кримінальних справ і реагування на факти вчинення злочинів». У подальшому, Президія Верховної Ради України від 5 січня 1993 року № 2911-XII своєю постановою затвердила «Положення про Тимчасову депутатську комісію Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю, корупцією і хабарництвом» та визначила основні напрямки її діяльності. Офіційний сайт Кабінету Міністрів України, повідомляючи про основні владні повноваження згаданої Комісії зазначає, що нею повинні здійснюватися наступні функції:

по-перше, це «контроль і перевірка виконання законів державними, правоохоронними та іншими органами в їх діяльності по боротьбі з організованою злочинністю, корупцією і хабарництвом, в тому числі реагування з боку цих органів на факти вчинення злочинів, обґрунтованості закриття кримінальних справ, а також сприяння у розгляді найбільш складних питань з цих проблем». І по-друге, «аналіз діяльності державних органів прокурорської, слідчої, судової практики та ефективності законодавства, спрямованого на боротьбу з організованою злочинністю». У даному контексті звертає на себе увагу той факт, що формальне розмежування понять організована злочинність, корупція і хабарництво потребує додаткового обґрунтування, адже саме поняття корупція, будучи родовим, вже включає у себе ті види злочинної діяльності які відносяться і до хабарництва, і до деяких форм організованої злочинності.

За останні два роки Комітет Верховної Ради України з питань запобігання і протидії корупції значно активізував свою діяльність, що за нашим переконанням, було пов'язано з необхідністю створити видимі механізми боротьби з корупцією в державі.

Цей Комітет було утворено згідно з постановою Верховної Ради України від 25 грудня 2012 р. № 11-VII «Про комітети Верховної Ради України сьомого скликання». Зараз ми можемо констатувати, що діяльність Комітету в першу чергу була пов'язана із здійсненням а) законопроектної функції; б) експертизи проектів антикорупційних законів України.

При Комітеті також було утворено громадську експертну раду, громадський консультативний орган з питань організаційно-інформаційного, консультативно-правового та методичного забезпечення роботи Комітету. До повноважень цього органу входили низка завдань, зокрема, підготовка експертних висновків. За сприяння діяльності громадської експертної ради, менше року тому, 14 жовтня 2014 року Верховна Рада України прийняла «пакет» антикорупційних законів, а саме Закон України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014 – 2017 роки» (№ 1699-VII, законопроект реєстр. № 4284а), «Про Національне антикорупційне бюро» (№ 1698-VII, законопроект реєстр. № 5085), «Про запобігання корупції» (№ 1700-VII, законопроект реєстр. № 5113), «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо визначення кінцевих вигодоодержувачів юридичних осіб та публічних діячів» (№ 1701-VII, законопроект реєстр. № 5114).

Також, нещодавно, під час проведення загальнонаціонального Антикоруptionного форуму України 9 вересня 2013 року, було прийнято рішення про створення Громадської Організації «Антикорупційне бюро України». Дана структура, будучи складовою інститутів громадянського суспільства, вбачає своє завдання у сприянні та поглибленні контролю громадськості над антикорупційною діяльністю держави. Принагідно зазначимо що ст. 13 Конвенції ООН проти корупції прямо закликає кожну Державу-учасницю вжити заходів щодо залучення неурядових організацій до діяльності що запобігатиме корупції та боротьби із нею. І хоча офіційне джерело Громадської Організації «Антикорупційне бюро України», сайт <http://anti-corruption.in.ua/> потребує суттєвого змістовного доопрацювання у власному наративі (наприклад, можна було би знайти більш авторитетних політиків для цитування ніж Адольф Гітлер), матеріали наведені у частині «Нормативно-правові акти» дають можливість прослідкувати динаміку формування антикорупційного законодавства в Україні.

Повертаючись до теми нашого викладу, завершимо аналіз Конвенції ООН про яку йшлося вище. Даний документ у статті 11 декларує необхідність запобігання корупції, забезпечення чесності та непідкупності представників судової влади та органів прокуратури. На вимогу до цього, в Україні було створено відповідні підрозділи, діяльність яких носить помірковано публічний характер, а деяка інформація, що торкається їх діяльності оприлюднюється у медійній сфері. Так, наприклад, у звіті за 2011 рік йдеться про вжиті органами прокуратури України заходи щодо протидії корупції та про осіб, притягнутих до відповідальності за вчинення корупційних правопорушень. Правовою підставою такої звітності були вимоги чинного законодавства, зокрема ч. 1 ст.19 Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції».

Необхідність посилення ефективності у діяльності спрямованої на подолання корупції, сприяє тому, що органи прокуратури України (на рівні галузевих регіональних відділень), Генеральна прокуратура України проводять координаційні наради, узгоджують заходи щодо боротьби з корупцією. У тому ж згаданому вже звіті за 2011 рік йдеться про те, що «з метою удосконалення прокурорського нагляду щодо протидії корупції видано галузевий наказ (№10гн від 21.06.2011) та проведено відповідні структурні зміни у Генеральній прокуратурі України, де створено Головне управління нагляду за додержанням законів спецпідрозділами та іншими органами, які ведуть боротьбу з організованою злочинністю і корупцією, у складі якого є управління нагляду за додержанням законів органами, які ведуть бо-

ротьбу з корупцією».

Також методологічно значущим напрямком посилення законодавчої бази, що забезпечує правові основи протидії корупції є проведення Конференції Держав-учасниць Конвенції ООН (ст. 63 Конвенції ООН проти корупції), міжнародних конференцій, загальнодержавних навчально-методичних семінарів, та інших заходів, на яких обговорюються питання застосування нового антикорупційного законодавства, взаємодії та координація діяльності правоохоронних органів, суду та органів прокуратури. У наведеній нижче інфографіці висвітлені дані про ті категорії державних службовців, що були притягнуті до кримінальної відповідальності за вчинення корупційних злочинів (інформація подається за звітом Генеральної прокуратури України, головою якої був В.П. Пшонка www.gp.gov.ua.)

№	Категорія службовців	2010	2011
1	державні службовці 1-2 категорії	3	6
2	народні депутати України	0	0
3	депутати обласної ради	3	2
4	місцевого самоврядування	545	624
5	Райдержадміністрації	116	92
6	Облдержадміністрації	30	40
7	Прокуратури	11	20
8	служби безпеки України	2	6
9	державної податкової адміністрації	145	118
10	митної служби	34	37
11	органів внутрішніх справ	370	385

Найбільше дивує позиція під номером 2, що засвідчує вірність прокуратури цінностям законодавчого органу держави у його історії 2011 року. Ми усвідомлюємо недоречність подібних ремарок в науковому дослідженні, але тяжко втриматися від зауваження того факту, що етичний елемент, викликом якому є явище корупції, також є предметом правового регулювання, як зазначається у відповідних нормативно-правових документах (наприклад, пп. ii, п.д, ч.1, ст.13 Конвенції ООН проти корупції, Модельний кодекс поведінки державних службовців країн Ради Європи або Закон України про правила етичної поведінки). Останній з них, Закон України про правила етичної поведінки, підписаний президентом України В. Януковичем, статтею 18, передбачає кримінальну відповідальність осіб, уповноважених на виконання функцій держави якщо вони порушують правила етичної поведінки, визначені цим Законом, що є нонсенсом з точки зору науки етики, адже етична поведінка, вмотивована моральними приписами національних

традицій не має онтологічно незмінного статусу і те, що було етичним в якийсь конкретно-історичний період часу, може уважатися неетичним в інший період (тут достатнього згадати результати Нюрнберзького процесу 1945-1946 рр.).

У контексті розгляду питання про запобігання і подолання корупції вважаємо за необхідне проаналізувати на предмет чинності Кримінальну конвенцію про боротьбі з корупцією, що була підписана від імені України 27.01.99 в м. Страсбурзі та ратифікована згідно із Законом України від 18.10.06 № 252-V.

Даний документ набрав чинності для України 1 березня 2010 року, через декілька днів після інавгурації новообраного Президента. У визначенні ст.1 Кримінальної конвенції зазначено, що термін «суддя», що використовується у тексті також включає прокурорів і осіб, котрі обіймають посаду судді. З огляду на це, стає зрозумілим, кого торкається ст.11 («Хабарництво суддів і посадових осіб міжнародних судів»). Основний зміст цього документу зорієнтований на спонукання кожної зі Сторін (Держав-учасниць) вживати законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для встановлення у своєму національному законодавстві кримінальної відповідальності за будь-які прояви корупції у будь-яких формах суспільних відносин, дії чи бездіяльність з метою вчинення, приховування або маскування злочинів. Здійснювати контроль за виконанням Конвенції згідно зі ст. 24 має Група держав проти корупції (ГРЕКО), членами якої стають будь-які держави, що приєдналися до Конвенції (ст.33). Цивільна конвенція про боротьбу з корупцією також передбачає діяльність ГРЕКО на рівні контролю за виконанням цієї Конвенції (ст.14). Водночас, у статті 2 Цивільної конвенції про боротьбу з корупцією остання визначається як прями чи опосередковані вимагання, пропонування, дача або одержання хабара чи будь-якої іншої неправомірної винагороди або можливості її отримання, які поручають належне виконання будь-якого обов'язку особою, що отримує хабара, неправомірну винагороду чи можливість мати таку вигоду, або поведінку такої особи.

Врегулювання спорів згідно з Цивільною Конвенцією здійснюється наступним чином: 1. Європейський комітет із правового співробітництва (ЄКПС) Ради Європи постійно інформується про тлумачення та застосування цієї Конвенції та 2. У разі виникнення між Сторонами спору щодо тлумачення чи застосування цієї Конвенції такі Сторони намагаються врегулювати спір шляхом переговорів або будь-яким іншим мирним шляхом на їхній вибір, включаючи подання спору на розгляд Європейського комі-

тету із правового співробітництва (ЄКПС), арбітражного суду, рішення якого є обов'язковими для Сторін, або Міжнародного Суду за згодою відповідних Сторін. Кримінальна конвенція проти корупції подібного способу не передбачає, а покладає запровадження санкцій та заходів стосовно злочинів визначених у ст. 2-14 Кримінальної конвенції виключно на національне законодавство (ст. 19).

У контексті функціонування ГРЕКО, вважаємо за доцільне звернути увагу, що її діяльність висвітлюється на офіційному сайті Міністерства юстиції України, де публікуються оціночні звіти ГРЕКО щодо стану корупції в Україні. Останній з них був оприлюднений на початку 2014 року.

На сьогодні у політико-правовому житті України більш актуальним є питання створення спеціального правоохоронного органу з широкими повноваженнями у сфері попередження, припинення та розкриття корупційних злочинів — Національного антикорупційного бюро України. В Україні орган, що має запобігати корупції в державі, функціонуватиме у відповідності до статті 6 Конвенції ООН проти корупції, в якій зазначається, що даний орган, будучи незалежним, повинен здійснювати нагляд, координувати та проводити політику протидії корупції. На сьогодні, запровадження даної норми права передбачає створення Антикорупційного бюро, керівник якого повинен бути обраний Конкурсною комісією (станом на 11 січня — голова Рефат Чубаров, секретар Євген Захаров). Основою діяльності Антикорупційного бюро є Закон України «Про Національне антикорупційне бюро України», який набуває чинності 25 січня 2015 року. Згідно ст.1 Статус Національного бюро визначається наступним чином, воно є центральним органом виконавчої влади зі спеціальним (курсив наш. — З.Ш.) статусом, на який покладається попередження, виявлення, припинення та розкриття кримінальних правопорушень, віднесених до його компетенції. До правових основа діяльності Національного бюро відносяться Конституція України, міжнародні договори України, Закон України «Про Національне антикорупційне бюро України» та інші закони України, а також прийняті відповідно до них інші нормативно-правові акти, Закон України «Про центральні органи виконавчої Влади» та інші нормативно-правові акти, що регулюють діяльність органів виконавчої влади, застосовуються до Національного бюро в частині, що не суперечить положенням Закону про Національне антикорупційне бюро України (ст.2). Цей же Закон, статтею 3 визначає основні принципи діяльності Національного бюро:

1) повага та дотримання прав і свобод людини і громадянина;

- 2) законність;
- 3) безсторонність та справедливість;
- 4) незалежність Національного бюро та його працівників;
- 5) підконтрольність і підзвітність суспільству та визначеним законом державним органам;
- 6) відкритість для демократичного цивільного контролю;
- 7) політична нейтральність і позапартійність;
- 8) єдиноначальність;
- 9) взаємодія з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян.

Перераховані принципи діяльності Національного бюро дозволяють визначити основні сфери його повноважень, що закріплено статтею 17. Національне бюро:

1) здійснює оперативно-розшукові заходи з метою попередження, виявлення, припинення та розкриття кримінальних правопорушень, віднесених законом до його підслідності;

2) здійснює досудове розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до його підслідності;

3) проводить відповідно до закону перевірку на доброчесність осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування;

4) вживає заходи щодо розшуку коштів та іншого майна, які можуть бути предметом конфіскації або спеціальної конфіскації у кримінальних правопорушеннях, віднесених до підслідності Національного бюро, здійснює діяльність щодо збереження коштів та іншого майна, на яке накладено арешт;

5) взаємодіє з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування та іншими суб'єктами для виконання своїх обов'язків;

6) здійснює інформаційно-аналітичну роботу з метою виявлення та усунення причин і умов, що сприяють вчиненню кримінальних правопорушень, віднесених до підслідності Національного бюро;

7) забезпечує особисту безпеку працівників Національного бюро та інших визначених законом осіб, захист від протиправних посягань на осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, у підслідних йому кримінальних правопорушеннях;

8) забезпечує на умовах конфіденційності та добровільності співпрацю із особами, які повідомляють про корупційні правопорушення;

9) бере участь у здійсненні відповідно до законодавства спеціальної перевірки щодо осіб, які претендують на зайняття посад, пов'язаних із виконанням функцій держави або місцевого самоврядування;

10) забезпечує відповідно до законодавства додержання режиму захищеної законом таємниці та

іншої інформації з обмеженим доступом, а також визначеного законом порядку оприлюднення та надання доступу до публічної інформації;

11) звітує про свою діяльність у порядку, визначеному цим Законом, та інформує суспільство про результати своєї роботи;

12) здійснює міжнародне співробітництво у межах своєї компетенції відповідно до законодавства України та міжнародних договорів України.

Таким чином, компетенції, що набуває Національне антикорупційне бюро України, передбачають їх відповідну фіксацію і в інших нормативно-правових актах національного законодавства, у тому числі у Кримінальному та Кримінально-процесуальному кодексах. Посилення правового забезпечення антикорупційної діяльності й протидії корупції, та поглиблення взаємодії держави з неурядовими організаціями, що забезпечуватимуть нагляд над діями влади, за нашим переконанням, сприятиме пришвидшенню темпів подолання корупції та розбудові демократичних цінностей в державі.

Література

Міжнародні акти:

1. Конвенція ООН проти корупції, підписана від імені України 11.12.03 в м. Меріда (Мексиканські Сполучені Штати) та ратифікована згідно із Законом України від 18.10.06 № 251-V.

2. Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією, підписана від імені України 27.01.99 в м. Страсбурзі та ратифікована згідно із Законом України від 18.10.06 № 252-V.

3. Цивільна конвенція про боротьбу з корупцією, підписана від імені України 04.11.99 в м. Страсбурзі та ратифікована згідно із Законом України від 16.03.05 № 2476-IV.

4. Модельний кодекс поведінки державних службовців країн Ради Європи (схвалено Рекомендацією Кабінету Міністрів Ради Європи Європейським країнам «Про кодекси поведінки для державних службовців», травень 2000 р., № R (2000)10).

Заони України:

1. Про засади запобігання і протидії корупції (від 07.04.11 № 3206-VI).

2. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення (від 07.04.11 № 3207-VI).

3. Про правила етичної поведінки (17.05.12 № 4722-VI).

Укази Президента України:

1. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 11 вересня 2009 року «Про стан злочинності у державі та координацію діяльності органів державної влади у протидії злочинним проявам та корупції» (від 27.10.2009 № 870).

2. Про утворення Національного антикорупційного комітету (від 26.02.10 № 275).

3. Питання Національного антикорупційного комітету (від 26.03.10 № 454).

4. Про першочергові заходи з реалізації Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції» (від 05.10.11 № 964/2011).

5. Про Національну антикорупційну стратегію на 2011-2015 роки (від 21.10.11 № 1001/2011).

6. Про Порядок організації проведення спеціальної перевірки відомостей щодо осіб, які претендують

на зайняття посад, пов'язаних із виконанням функцій держави або місцевого самоврядування (від 25.01.2012 № 33/2012).

7. Про делегацію України для участі в роботі Групи держав Ради Європи проти корупції (GRECO) (від 20.08.2012 № 479/2012).

Постанови Кабінету Міністрів України:

1. Про заходи щодо підвищення кваліфікації працівників органів державної влади та органів місцевого самоврядування з питань боротьби з корупцією (від 02.06.03 № 828).

2. Про затвердження Порядку інформування Національного агентства України з питань державної служби про осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, які звільнені у зв'язку з притягненням до відповідальності за корупційне правопорушення (від 12.10.11 № 1072).

3. Про затвердження Порядку підготовки та оприлюднення звіту про результати проведення заходів щодо запобігання і протидії корупції (від 20.10.11 № 1094).

4. Про затвердження Порядку передачі дарунків, одержаних як подарунки державі, Автономній Республіці Крим, територіальній громаді, державним або комунальним установам чи організаціям (від 16.11.11 № 1195).

5. Про затвердження Державної програми щодо запобігання і протидії корупції на 2011-2015 роки (від 28.11.11 № 1240 із змінами).

6. Про затвердження Порядку зберігання документів і використання відомостей, зазначених у декларації про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру, та відомостей щодо відкриття валютного рахунка в установі банку-нерезидента (від 11.01.12 № 16).

7. Про виготовлення бланків декларації про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру (від 08.02.12 № 64).

8. Про введення посади Урядового уповноваженого з питань антикорупційної політики (від 11.07.2013 № 484).

9. Питання запобігання та виявлення корупції (від 04.09.13 № 706).

10. Про затвердження Положення про Урядового уповноваженого з питань антикорупційної політики (від 04.12.13 № 949).

Розпорядження Кабінету Міністрів України:

1. Про затвердження плану заходів, спрямованих на боротьбу з корупцією, на 2004 рік (від 17.06.04 № 383-р).

2. Про підвищення кваліфікації державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування з питань запобігання і протидії проявам корупції на державній службі та службі в органах місцевого самоврядування (від 06.07.11 № 642-р).

Накази міністерств та відомств:

1. Про затвердження Методичних рекомендацій щодо проведення експертизи проектів нормативно-правових актів на наявність корупціогенних норм : Наказ Мін'юсту від 23.06.10 № 1380/5.

2. Про затвердження Загальних правил поведінки державного службовця : Наказ Голодержслужби від 04.08.10 № 214, зареєстрований в Мін'юсті 11.11.10 за № 1089/18384.

3. Про затвердження Примірного положення про комісію з питань оцінки вартості, вирішення питання щодо можливості використання, місця та строку зберігання дарунка, одержаного уповноваженою особою як подарунка державі, Автономній Республіці Крим, територіальній громаді, державній або комунальній установі чи організації : Наказ Нацдержслужби України від 26.12.11 № 86.

4. Про затвердження Положення про Єдиний державний реєстр осіб, які вчинили корупційні правопорушення : Наказ Мін'юсту від 11.01.12 № 39/5 (зареєстровано в Міністерстві юстиції України 11 січня 2012 р. за № 28/20341).

5. Про затвердження порядку проведення медичних оглядів та спеціальної перевірки осіб, які претендують на посади, пов'язані з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування : Наказ Міністерства охорони здоров'я України від 02.03.12 № 147, зареєстрований в Мін'юсті 29 березня 2012 р. за № 476/20789.

6. Про затвердження Порядку проведення спеціальної перевірки наявності в осіб, які претендують на зайняття посад, пов'язаних із виконанням функцій держави або місцевого самоврядування, корпоративних прав : Наказ Міністерства юстиції України від 23.03.12 № 448/5, зареєстрований в Мін'юсті 26 березня 2012 р. за № 449/20762.

Швед З.В. Гаранții дійсності антикорупційного законодавства в Україні. – Стаття.

Анотація. В статті розглянуто питання державної політики в зв'язку з введенням міжнародного досвіду в антикорупційній діяльності. Доказано, що урахування динаміки углублення міжнародного співробітництва в даному напрямку дозволить прискорити процес розповсюдження цінностей громадянського суспільства в Україні. В той же час, діяльність люстраційних механізмів повинна забезпечити стійке розвиток держави в його позитивних змінах в розвитку демократических інститутів.

Ключеві слова: громадянське суспільство, демократія, антикорупційне законодавство, правове державство, міжнародні договори.

Shwed Z. Sanctions guarantees of anti-corruption legislation in Ukraine. – Article.

Summary. The article deals with the politics of the state in connection with the introduction of international experience in anti-corruption efforts. It is prove that on account of the dynamics of deepening international cooperation in this field allows to speed up the spread of the values of civil society in Ukraine. At the same time, the process of lustration mechanisms should ensure sustainable development of the state in its positive changes of building democratic institutions.

Key words: civil society, democracy, anti-corruption legislation, the rule of law, international treaties.